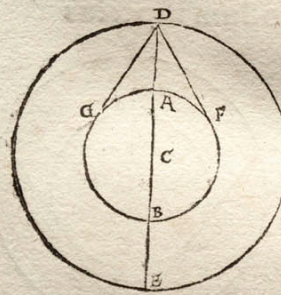


inuicem, stationem facere uidebitur, quæ omnia competunt ap-  
parentijs. Si igitur alia non fuisset in motu stellæ differentia,  
ut opinabatur Apolonius, poterant ista sufficere. Sed maximæ  
elongationes à loco Solis medio, quæ intelliguntur per angu-  
los  $FAB$ , &  $GAE$ , matutinæ et uespertinæ horum siderum non  
inueniuntur ubiq; æquales, neq; altera alteri, neq; coniunctim,  
& ad se inuicem, euidenti coniectura, quod cursus eorum non  
sint in homocentris cum terreno circulo, sed in alijs quibusdā  
quibus efficiunt diuersitatem secundam. Idem quoq; demon-  
stratur in tribus superioribus Saturno, Ioue, Marte, qui ambi-  
unt undiq; terram. Repetito enim terræ circulo priori assuma-  
tur exterior  $DE$  homocentrus, tanquam in eodem plano, in quo



locus planetæ sumatur utcūq; in  $D$  signo, à quo  
rectæ lineæ agantur  $DF$ ,  $DG$ , contingentes or-  
bem terræ in  $FG$  signis, &  $DACBE$  dimetiens  
communis. Manifestum est, quod ex  $A$  solum-  
modo uerus locus planetæ in linea  $DE$  medijs  
motus Solis apparebit, existens acronyctus, &  
terræ proximus. Nam ex opposito in  $B$  existen-  
te terra, quamuis in eadem linea, minime appa-  
rebit, hypaugus factus, propter Solis ad  $C$  co-

gnationem. Ipse uero cursus terræ maior existens, quo superat  
motum planetæ, per apogæam  $FEG$  circumferentiam apponere  
uidebitur motui stellæ totum angulum  $GDF$ , ac in reliqua  $GAF$   
eundem auferre, sed tempore minori iuxta  $GAF$  circumferentiā  
minorem. Et ubi motus ablatius terræ superauerit motum ad-  
iunctiuum stellæ circa  $A$  præsertim, uidebitur ipsa  $A$  terra desti-  
tui, & in præcedentia moueri, & ibi stationem facere, ubi mini-  
ma fuerit differentia ipsorum motuum contrariorum secundū  
uisum. Sicq; rursus manifestum est, ea omnia accidere per unum  
motum terræ, quæ prisci quæsiuerunt per epicyclia singulorū.  
Sed quoniam motus stellæ non inuenitur æqualis præter opi-  
nionem Apolonij & antiquorum, prodere id in æquali ad stel-  
lam reuolutione terræ, non igitur in homocentro feruntur pla-  
netæ, sed alio modo, quem protinus etiam demonstrabimus.

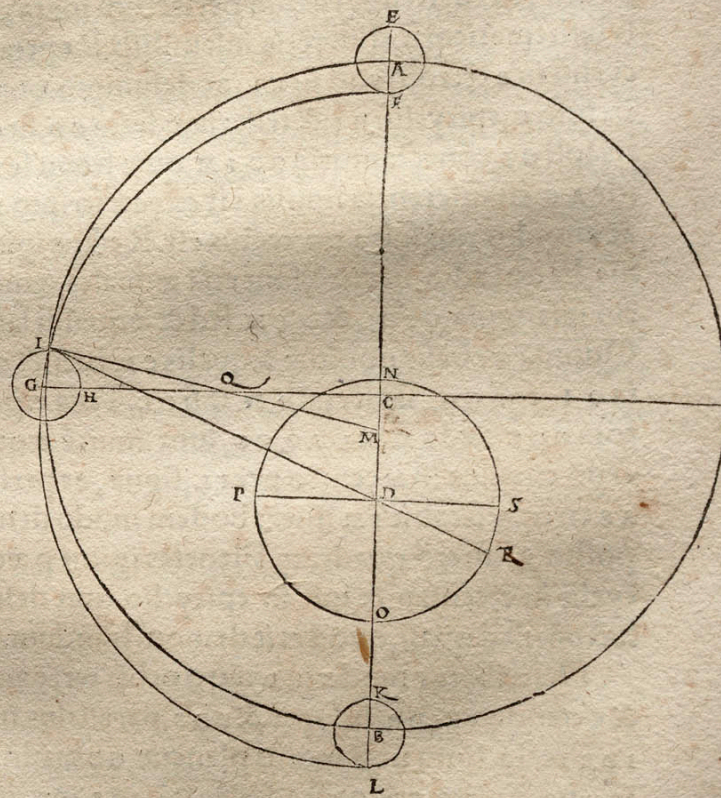
Quibus

Quibus modis errantium motus proprii appareant  
inæquales. Cap. III.



Voniam uero motus eorū secundū lōgitudinē pro-  
prii eundem ferē modum habēt, excepto Mercurio,  
qui uidetur ab illis differre. Quamobrē de illis qua-  
tuor cōiunctim tractabitur. Mercurio alius deputa-  
tus est locus. Quod igitur prisci unū motum in duobus eccen-  
tris (ut recensitū est) posuerunt, nos duos esse motus censemus

æquales, qbus  
inæqualitas ap-  
parentiæ com-  
ponitur, siue p  
eccentri eccen-  
trū, siue p epi-  
cycli epicyclū,  
siue etiam mi-  
xim p eccētre-  
picyclū, quæ es-  
andē possunt  
inæqualitatem  
efficere, uti su-  
perius circa So-  
lem & Lunā de-  
mōstrauimus.  
Sit igitur eccen-  
trus  $AB$  circulo  
circa  $C$  cētrum,  
dimetiens  $ACB$   
medijs loci So-



lis per summā ac infimā absida planetæ, in qua centrū orbis ter-  
reni sit  $D$ , factū q; in summa abside  $A$ . Distantiæ aut tertiæ ptis  $C$   
 $D$ , describatur epicyclū  $EF$ , in cuius perigæo quod sit  $F$ , planeta  
cōstituatur. Sit aut motus epicyclij per  $AB$  eccentricū in cōsequen-  
tia. Planetæ uero in circūferētia epicyclij superiori similiter in  
N ij consequen